

незначними резервами фінансування та субсидування стимулювання інноваційної діяльності бізнесу, а тому можливості використання фінансово-кредитних важелів державної підтримки є надзвичайно обмеженими.

ЛІТЕРАТУРА

1. Інноваційний менеджмент сталого розвитку на прикладі агропромислового комплексу / І. Я. Гришин, Д. І. Мазоренко, О. К. Бурова та ін.; за ред. Д. І. Мазоренка, О. К. Бурової. – Х., 2015. – 200 с.
2. Василенко О. В. Інноваційний менеджмент / О. В. Василенко, В. Г. Шматько. – К. : ЦУЛ, 2013. – 156 с.
3. Вініченко І. І. Економічна сутність НТП, інновацій та їх роль у розвитку агропромислового виробництва / І. І. Вініченко // Економіка і держава. – 2015. – 138 с.
4. Зянько В. В. Інноваційне підприємництво: сутність, механізми і форми розвитку : монографія / В. В. Зянько. – Вінниця: УНІВЕРСУМ-Вінниця, 2014. – 315 с.

УДК 338.012

ЗАЛЕЖНІСТЬ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВІД РІВНЯ НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНИ

*Сагайдак В. А., студентка групи Б 4/3
Науковий керівник – асистент Боднар О. А.
Миколаївський національний аграрний університет*

У сучасному динамічному світі конкурентоспроможність підприємств і темпи соціально-економічного розвитку дедалі більшою мірою демонструють залежність від здатності економічних суб'єктів освоювати і впроваджувати передові технології, техніку, генерувати знання та перетворювати їх в інтелектуальний капітал.

Відомо, що наука і результати використання нових знань є потужною продуктивною силою, реалізувати можливості якої можна при переході на інноваційний тип розвитку. У зв'язку з цим виникають закономірні питання, пов'язані з проблемами та особливостями становлення інноваційного шляху розвитку підприємств, визначення пріоритетних напрямів їх інноваційної діяльності. Інноваційним є розвиток, що спирається на безупинні пошук і використання нових способів і сфер реалізації потенціалу підприємства в змінних умовах зовнішнього середовища у рамках обраної місії і прийнятої мотивації діяльності, пов'язаний з модифікацією існуючих і формуванням нових ринків збуту [3].

Одним із шляхів для України посісти гідне місце у міжнародному поділі праці та процесах євроінтеграції має проведення наукової та науково-дослідної діяльності, яка є не лише вихідною точкою, а й основою, чи краще сказати, фундаментом інноваційної діяльності. Хоча Україна вже утвердилася як незалежна держава з ринковою економікою, на жаль, у ній

досі збереглися негативні наслідки кризового перелому 90-х років. Однак, раптово перервані господарські зв'язки, невисока якість і застарілий дизайн вітчизняних виробів, слабка купівельна спроможність споживачів призвели до масштабного згортання українського виробництва. У цих умовах інтерес до наукової та дослідно-конструкторської діяльності фактично втратився. Однак, інноваційність суб'єктів господарювання та інших учасників ринкових відносин відіграє ключову роль у забезпеченні розвитку економіки держави.

Суб'єктами наукової і науково-технічної діяльності, у відповідності до Закону України “Про наукову і науково-технічну діяльність” є: вчені, наукові працівники, науково-педагогічні працівники, а також наукові установи, наукові організації, вищі навчальні заклади III-IV рівнів акредитації, громадські організації у науковій та науково-технічній діяльності [4].

Основою сучасних технологій є фундаментальна наука, яка створює інтелектуальні ресурси суспільства, основу сучасної технології.

Впровадження моделі інноваційного розвитку національної економіки (які функціонують в економічно розвинутих країнах) для України суттєво ускладнює існуюча структура ВВП, оскільки головним джерелом валютних надходжень до державного бюджету залишаються гірничо-металургійний комплекс (32%), частково харчова та переробна галузі (25%), мінеральні продукти (10%), хімічна промисловість (8%). А власники цих виробництв до останнього часу фактично не здійснювали технологічну модернізацію промислових підприємств, оскільки й без цього мали певні конкурентні переваги на світових ринках за рахунок відносно дешевої робочої сили, сировини та енергоносіїв. У посткризовій економічній ситуації стан зовнішньоторговельного балансу української економіки лише погіршується, що підкреслює стратегічну безперспективність теперішнього місця України. Основна стратегія тих, хто контролюють ключові сектори української економіки, – збільшити свої прибутки, ігноруючи загальну деградацію національного господарського комплексу, зростаюче технологічне відставання, кризові процеси у науці та освіті [2].

У розвинутих країнах світу показник приросту ВВП за рахунок впровадження нових технологій становить 60-90%, тоді як в Україні він складає менше одного відсотка. Хоча Україна за кількістю науковців входить до першої десятки країн світу [1].

Таким чином, швидкість виходу України на сучасну траєкторію інноваційного розвитку залежить, насамперед, від збереження потенціалу галузевих науково-дослідних, проектно-конструкторських установ, оскільки вони відіграють головну роль в процесі матеріалізації інновацій.

Можна стверджувати, що економіка України входить до стадії стагнації. В той час як традиційні чинники економічного зростання, які спиралися переважно на мобілізацію ресурсів, нагромаджених за тривалий період економічного спаду, практично вичерпано, належних зрушень в структурі економічної системи, які перевели б національну економіку в

режим зростання, яке ґрунтується на інноваційному творенні нових ресурсів, поки що не відбулося. Враховуючи це, нагальною постає проблема модернізації української економіки з метою підвищення технологічного рівня експорту та якісних характеристик вітчизняної продукції, яка постачається на внутрішній ринок, що необхідно для забезпечення конкуренції з імпортованими товарами не тільки за ціновими, але й за якісними характеристиками. Саме на виконання цього стратегічного завдання має бути спрямована інноваційна політика України, яка повинна обов'язково враховувати наукові досягнення і міжнародний досвід при вирішенні зазначених завдань.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гросул В. А. Проблеми інноваційної діяльності в Україні / В. А. Гросул // Бюлетень Міжнародного Нобелівського економічного форуму. – 2014. – С. 23.
2. Ключник А. В. Організаційно-економічне забезпечення залучення іноземних інвестицій в аграрний сектор економіки Миколаївської області / А. В. Ключник, М. Д. Бабенко // Вісник аграрної науки Причорномор'я. – 2014. – С. 34.
3. Мерніков Г. І. Модернізація України і досвід Китаю / Г. І. Мерніков // Стратегічні пріоритети. – 2011. – С. 40-44.
4. Федулова Л., Пашута М. Розвиток національної інноваційної системи України // Економіка України. – № 4. – 2015. – С. 18-22.

УДК 657.1:338.435

ВРАХУВАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ОПЕРАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИ ПРИЙНЯТТІ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ НА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

*Склева К. В., студентка групи Ф 4/2
Науковий керівник – асистент Боднар О. А.
Миколаївський національний аграрний університет*

Аналіз результатів операційної діяльності має велике значення при плануванні майбутньої діяльності сільськогосподарських підприємств, дає можливість врахувати результати попередніх періодів при формуванні тактичних та стратегічних цілей підприємства.

Побудова системи управлінського обліку на сільськогосподарських підприємствах має бути спрямована передусім на потреби управління в інформації і забезпечувати облік та контроль доходів та витрат за об'єктами обліку: в рослинництві – це сільськогосподарські культури (групи культур); у тваринництві – групи (види) тварин як за структурними підрозділами, так і по підприємству загалом, а також аналіз, оцінку та планування напрямків розвитку фінансово-господарської діяльності підприємства.